

Homlokzatépítés, szelfi, nárcisztikus önábrázolás az új médiában

DOI : 10.46522/S.2022.02.1

JAKAB Tibor PhD

University of Arts Târgu Mureş
jakabtibor@hotmail.com

Abstract: Facade Building, Selfies and Narcissistic Self-Representation in New Media

Representing the human face is not an easy task. Susan Sontag points out that one wants an idealized image of oneself: a photo that shows one's best side. It feels unfair not to be more beautiful in the picture than in reality. This, in turn, shows that most of the photographs are not honest. In addition to the psychological aspect, there is also a sociological one: the construction of the facade, as described by Goffman in his work "Presenting the Self in Everyday Life". He thinks building a facade is an identity-building strategy for the public, like Facebook. New media has become part of everyday life. This is especially true for Facebook. Over the past decades, there have been major changes in technology that have affected the culture of image and vision. All of this allowed us to take self-photos at any time and publish them in digital media as soon as possible. A selfie (self-photograph) is a photograph that a photographer takes of himself. A selfie is usually a photograph taken with a cell phone and has distinctive features such as a mirror image. A narcissistic person can make many selfies and publish them on social media to seek constant approval. The narcissist can push selfish behavior to the extremes, to pathological boundaries. The most striking is that even serious people with significant social status make selfies. It is worth circumventing the assumption that there are scientists who consider the selfie to be a mental illness. The evolving technology encourages users of digital media interfaces to try to create an even more complex user profile of themselves. By enabling self-representation, new media is generating more and more knowledge.

Key words: *facade building; identity-building strategy for the public; new media; culture of image; self-photos; selfie; photography.*

A portréfotó

Az emberi arc ábrázolása nem egyszerű feladat. Az emberfotózás, azon belül is a portrézás a legnépszerűbb fotós gyakorlat, amely nagy kihívás elé állítja az alkotót. Sokféleképpen ábrázolható az ember: a tömeg fotózásától kezdve az egyetlen emberről készített fotón keresztül az emberi arc fotós megjelenítéséig.

Mit is jelent a portré mint művészi műfaj? Egyik lehetséges meghatározása: „az ember egyéni ismertetőjegyekkel való ábrázolása” (Kiss, 2006). Minden portré annak

mondja el a legtöbbet, aki ismeri az alanyt. Ezért nem könnyű igazán jó portrét készíteni. Úgy kell bemutatnunk a személy egyéniségét, társadalmi státuszát, érzelmeit egy képen, hogy valamennyire másokkal is megismertessük őt.

A megrendelő elvárása meghatározó: a képnek a megrendelő önmagáról alkotott elképzelését kell ábrázolnia. A hiteles portré az alanyának nemcsak a fizikai vonásait adja vissza, hanem „a személyisége teljességét, összetettségét és mélységét”, jegyzi meg Gombrich (Gombrich, 1945).

A portréfotó jellegzetességei közé tartozik az is, hogy a fényképész arra törekszik, hogy egyszerre ábrázolja az alany külső és belső tulajdonságait: „fizikai mivoltán túl érzékeltetnünk kell egyéniségének, lényének megkülönböztető jegyeit. (...) Ennek az embernek az egyedi jellemzőit szeretnénk láttatni a fotón” (Caputo, 2003, 90).

Robert Capa a portrét illetően a következőket írta: „a jó portré érzékelteti a testi való mögött rejlő személyiséget” (Caputo, 2003). Tehát minél jobb egy portré, annál inkább megismerhetjük a fényképen keresztül az alanyt. Míg a portré embert ábrázol, addig a környezetbe helyezett portré a közeget is feltárja. „A környezetbe helyezett portré tehát az alany személyiségjegyein túl a helyszín jellegét, hangulatát is kifejezi (Caputo, 2003, 114). Sontag szerint sok ember szorong, ha valaki fényképezni akarja őket. Ennek hasonló lehet az oka, mint a primitív népek félelmének, akik attól tartanak, hogy a kamera megfosztja őket lényük egy részétől. A modern ember inkább a fényképezőgép leleplező hatásától fél. „Az ember eszményített képet szeretne önmagáról: olyan fotót, amely legjobb oldaláról mutatja meg. Méltánytalanságnak érzi, ha nem szebb a képen, mint a valóságban” (Sontag, 1981, 102). Sontag szerint kevés ember külseje igazán fotogén, ezért a fényképész sminkeléssel és előnyös megvilágítás segítségével éri el, hogy az alany jobban mutasson a képen, mint az életben. Ez viszont azt jelzi, hogy a fényképek nagy része nem őszinte (Sontag, 1981). Az alany őszintétlen viselkedéséből, szerepjátszásából adódik a fotók teatralitása.

A lélektani szempont mellett van egy szociológiai szempont is: az imázsépítésé. Goffman erre *Az én bemutatása a mindennapi életben* című művében tér ki. Szerinte a személyes homlokzat vagy imázs építése identitáskonstruáló stratégia a nyilvánosság számára – ezt manapság legtöbbször a közösségi médiában művelik. „A homlokzat tehát állandó jellegű kifejezőkészlet, amelyet az egyén az alakítás idején szándékosan vagy akaratlanul használ fel” (Goffman, 1999, 28). A személyes imázs egyik része a környezet, amely a kifejezőkészlet szcenikus részére utal. Ez a környezet tartalmazza a bútorzatot, a díszletet, a hátteret, és ez alkotja a színpalakat, a kellékeket, ez képezi a színteret az emberi cselekvéshez. A környezet legtöbbször helyhez kötött, nem mozog együtt az aktorral, így azok a személyek, akik esetében egy adott környezet része az alakításuknak, csak akkor foghatnak hozzá a dolgukhoz, ha megfelelő helyen vannak, és amint elhagyták azt a helyet, be kell fejezniük a szerepjátszást. „A környezet a kifejezőkészlet szcenikus részére utal. A »személyes homlokzat« szóval a kifejezőkészlet egyéb elemeire hivatkozhatunk, azokra, amelyeket a legszorosabban azonosítunk a szerepjátszóval, s amelyektől természetesen elvárjuk, hogy kövessék

a szerepjátszót, bárhova menjen is” (Goffman, 1999, 28). A személyes homlokzatot, mint korábban is tárgyaltuk, Goffman két elemre osztja: a megjelenésre és a megjelenítésre. A személyes homlokzat részeinek tekinthetjük a kevésbé változékonny jelhordozókat, mint például a testméretet, a külső kinézetet, a ruházatot, a nemi, az életkori és rasszjellegzetességeket, illetve a változékonny jelhordozókat, mint például a testtartás, arckifejezés, testmozdulat stb. Goffman szerint a személyes homlokzat esetében a megjelenés tájékoztat a szereplő társadalmi helyzetéről, a megjelenítés pedig figyelmeztet arra az interakciós szerepre, amelyet a szerepjátszó játszani szeretne (Goffman, 1999, 29). Általános esetnek tekinthetjük, hogy az alakításokban egy helyzet idealizált képe jelenik meg, a szerepjátszás magában foglalja a társadalom hivatalosan elfogadott értékeit (Goffman, 1999). Következtetésképpen elmondhatjuk, hogy itt a személy is megrendezi magát, szerepet játszik, megváltoztatja testtartását, arckifejezését.

Sontag megjegyzi, hogy mai társadalmunkban kevesen félnek a kamerától, mert a fényképet nem tekintjük önmagunk anyagi részének, „de a mágia bizonyos nyomai fennmaradtak: így például nem szívesen tépjük össze vagy dobjuk ki szeretteink fényképét, kivált azokét, akik meghaltak vagy távol vannak. Ez ugyanis egyértelmű azzal, hogy könnyörtelenül megtagadjuk őket” (Sontag, 1981, 181).

Képi keretek

A következőkben kitekerek a Goffman által leírt képi keretekre, amelyeket hasznosnak tartok a képek boncolgatásához.

Goffman szerint a képi keret egyfajta útmutatóként szolgálhat abban, hogy a kép tartalmát értelmezzük. A képkeret, a képfelirat kerettel látja el a képet, rávezet, hogy a képnek mely vonatkozásait, és hogyan kell látnunk. Így láthatjuk a dolgokat olyanként, amilyenek voltak, vagy amilyenek lesznek, vagy csupán a művész álmaként. Ez egy olyan megközelítéshez vezet, amely arra készítet, hogy bizonyítottan vegyünk olyan dolgokat, amiket a kép maga kellene bizonyítson. A képfelirat nélküli képeket úgy értelmezzük a kontextusok sokaságában, mint ami a képen látható modell sajátossága és jellege által, állítást reprezentál. Goffman rámutat, hogy egy képfelirat befolyásolhatja a kép megértését és értelmezését (Goffman, 1981). Fontos tudni vagy megállapítani a képek készítésének célját, illetve célközönségét is, mivel ez is sokat segít a képek értelmezésében. Goffman két osztályra osztja a képeket: magánjellegű és közéleti képekre.

A magánjellegű képek „az általuk ábrázolt személyek szűk, bensőséges szociális körében történő bemutatására készítették” (Goffman, 1981, 547). A magánjellegű képeket abból a célból készítették, hogy az emberi élet fordulópontjait ábrázolják és megörökítsék. Ezek a képek „mint otthoni ceremóniális életünk részei” (Goffman, 1981, 547) sajátos vonásokkal rendelkeznek, ezért az elemzésükhöz a ceremóniából kell kiindulnunk. „A rituálék, a szertartások magukban foglalják az »arcképfestés« eseményét” (Goffman, 1981, 547). Figyelembe kell vennünk Goffman szerint, hogy a rituálék és szertartások véghezviteléhez különböző dolgokat cselekszünk, látszatokat

építünk ki, különböző pozíciókat veszünk fel és gesztikulálunk. Ezekon szerepelhetnek tárgyak, ereklyék, amelyek lehetnek részei a ceremóniának, de akár képezhetik az ábrázolt személy szociális elrendezkedését is. Goffman rámutat, hogy a modern világban az ilyen jellegű fotók készítése tartozéka a szertartásos mindennapi életnek. Ezeknek a fotóknak a segítségével „valami olyat lehet végrehajtani, ami az önistenítésre hasonlít” (Goffman, 1981, 550). Goffman szerint a magánjellegű portrékészítés önmagának tetszetős megjelenítésévé alakítja át a modellt. „Az egyén képes »elkapni« önmagát egy olyan pillanatban, amikor – legalábbis a maga szemében – ideális környezet veszi körül, szociális értelemben kívánatos partnerekkel társul, én-jét »megszilárdító« öltözetet visel [...]. Ez az a pillanat, amikor minden, ami csak rajta és körülötte látható, azokról a szociális vonatkozásokról tanúskodik, melyekre az illető büszke” (Goffman, 1981, 550).

A nyilvános képek „a szélesebb közönség megnyerése céljából, olyan névtelen egyének együttese számára készítettek, amelyen belül egymással senkit semmiféle szociális viszony vagy szociális interakció nem kapcsol össze” (Goffman, 1981, 550). Ezek a képek sokfélék lehetnek funkciójukat és jellegüket tekintve. Lehetnek kereskedelmi, reklámjellegűek, amelyek célja, hogy eladjanak egy terméket, lehetnek sajtófotók, amelyek tudományos, társadalmi, vagy politikai szempontból érdekes dolgokat ábrázolnak, lehetnek oktatási célt szolgáló fotók. A nyilvános képek közé tartoznak azok a fotók is, amelyeken egyének az érzelm kifejezésre vonatkozó konvencióinkat úgy erősítik meg, hogy különböző reakciókat koreografálnak meg, mint például örömet, reménytelenséget, féltékenységet, szerelmet stb. Goffman ide sorolja az olyan jeleneteket, amelyeket a fényképezőgép segítségével „valamilyen típusú esztétikai kompozícióba állít össze, vagy konvencionális módon megindító természetképpé formál. Mindezeknek a lefotografált jeleneteknek remélhetőleg van annyi értékük, hogy önmagukban célnak, időtlennek, művészi jellegűnek tekinthessük őket” (Goffman, 1981, 552). A nyilvános képekhez sorolhatók a személyes publicitás-képek. Ezek azért készülnek, hogy a nagyközönség elé tárják valamely „tiszteletnek örvendő politikai, vallási, katonai, sportbeli, színházi, irodalmi avagy (ahol még mindig elevenen él az osztályelit) szociális »sztár« hízelgő arcképét” (Goffman, 1981, 553).

A képek értelmezése

Goffman rávilágít arra a tényre, hogy akár magánjellegű, akár nyilvános képek elemzésénél szükséges, hogy felvessük az észlelés és realitás kérdését. Továbbá rámutat, hogy „nyilvánvaló, hogy a fénykép maga nem testesíti meg azokat az objektumokat, amelyeket leképez” (Goffman, 1981, 557). „Következésképpen elgondolható, hogy egy életbeli látvány értelmezése és egy kép interpretálása közötti elsődleges különbség abban áll, hogy az életbeli szemlélés rendszerint megbizonyosít bennünket arról, hogy amit látunk, olyanként látjuk, amilyennek most tűnik, míg a kép – legjobb esetben – csak annyit szavatol, hogy annak tárgya valamikor »olyan volt«” (Goffman, 1981, 560).

Összegezve, Goffman megállapítja, hogy a tanulás útján elsajátított értelmezésnek köszönhetően a dolgok olyanok, mint amilyennek látszani látszanak, vagy amilyennek a fényképen látszanak. Ez érvényes a színházi fotók esetében is.

Számos szakember azon a véleményen van, hogy a szelfik azt mondják, ami vagy. Az elmúlt évtizedekben a technológia fejlődése, valamint a kép és a képi kultúra változásai lehetővé tették, hogy önfotókat készítsünk. Az új média, a közösségi média megjelenése lehetővé tették, hogy ezeket az önfotókat közzé tegyük a lehető leghamarabb.

De vizsgáljuk meg, hogy honnan is ered az önfotó vagy ismertebb nevén a szelfi.

Mi az a szelfi?

A szelfi az angol *selfie* szó átvétele, amely okostelefonnal, webkamerával vagy digitális fényképezőgéppel önmagáról készített önarcképre utal, amelyet közösségi média platformokon osztanak meg, mint például Facebook, Instagram vagy Twitter (Anon., 2022a). Eredetileg a magyar nyelvben is *selfie* alakban jelent meg. Angol nyelven először egy ausztrál fórumon használták 2002-ben. A brit *Oxford Dictionary* szerkesztőbizottsága 2013-ban a *selfie*-t választotta az év szavának.

A kép jellegzetes vonásokkal rendelkezik, például tükörkép.

A szelfit általában üzenetként használják, függetlenül attól, hogy mások figyelmét felhívják, eredményeket mutatnak be vagy szórakozásból. Általánosságban elmondható, hogy a szelfi célja az, hogy az ember életének egy különleges pillanatában kiálljon, szociális hálókön vagy más digitális platformon keresztül.

Szelfitörténet

Nagyon röviden az érdekesség kedvéért kitérnék a szelfi történetére. Önfotókat már a fotográfia őskorában is készítettek. Az első szelfit Robert Cornelius amerikai fotográfus készítette 1839 őszén, Philadelphiában.¹ Családjának a Chestnut Streeten álló boltja mögött állította fel fényképezőgépét. Kezét mellkasán összefogva, kissé komor arccal várta ki az exponálás idejét, mely nem sokkal volt több mint egy perc. Ez a kép lehetett Cornelius első sikeres fotója, legalábbis erre utal a negyedlemez nagyságú dagerrotípiá hátdoldalán az alkotó megjegyzése: „A valaha készült legelső fénykép. 1839” (Anon., 2012).

Az első szelfik egyikét Anasztázia Romanova hercegnő készítette 1914-ben, a Kodak cég Kodak Brownie kamerájával.² Ő volt az első tinédzser, aki ilyen fényképet készített barátjának.

Most mindenki szelfizik, és felmerül a kérdés: a szelfi betegség vagy szórakozás?

¹ Robert Cornelius: *Önarckép* (Anon., 2013).

² Anasztázia Romanova szelfije (Garber, 2013).

Van-e kapcsolat az önportrék készítése és a mentális rendellenességek között?

A legtöbb szakember azon a véleményen van, hogy a szelfik készítése nem mentális rendellenesség. Bizonyos mértékben a vágy, hogy valaki lefényképezze magát, nem jár kellemetlen következményekkel. Ez a látszat iránti szeretet megnyilvánulása, a mások kedvében járására való vágy. Ennek ellenére a pszichológia érdeklődést mutat az ilyen típusú viselkedés iránt, és arra következtet, hogy vannak bizonyos érzelmi problémák vagy pszichés rendellenességek, amelyek a szelfik túlzott használatával társíthatók (Anon., é.n.). Ide sorolható az alacsony önértékelés, a nárcizmus vagy a perfekcionista személyiség.

Egy nárcisztikus személy sok szelfit készít, amelyeket közösségi médiában. Ezt az állandó jóváhagyás keresése céljából teszi. A nárcisztikus személy szeret gyakran a tükörbe nézni, a szelfi egyszerű és gyors módot nyújt számára, hogy folytonosan jóváhagyást kapjon a közösségi médiában. Ez arra ösztönzi, hogy folytonosan tegye közzé önportréit olyan mértékben, hogy ezt a viselkedést a kóros határokig szorítja. A perfekcionista személyek órákat tölthetnek a szelfizéssel annak érdekében, hogy tökéletes képet készítsenek önmagukról.

Az Ohio Állami Egyetem (Egyesült Államok) által végzett tanulmány a személyiség és az önfotók közötti kapcsolatot vizsgálja, és arra a következtetésre jut, hogy azok a személyek, akik számos szelfit közzé tesznek a közösségi médiában, nárcisztikusak, és antiszociális tulajdonságokkal rendelkeznek (Anon.a, é.n.).

Vannak tudósok, akik azt állítják, hogy a mobiltelefonról készített önarcképek, amelyeket rendszeresen tesznek közzé közösségi hálózatokon, mentális rendellenességet fednek. Szerintük a szelfibetegség az egész világon elterjedt, és minden korosztályt érint. Azok a személyek, akik állandóan egy önkép után kutatnak, fokozatosan megőrülnek, sőt, egyesek egy extrém felvétel kedvéért meghalnak. Igazi betegség mindennap szelfizni (Anon,b, é.n.).

Az Amerikai Pszichológusok Egyesülete elvégzett egy igen érdekes kísérletet, és a következtetésre jutottak, hogy a magunkról készített önarckép és ennek kipsztozása valamelyik közösségi oldalon az évszázad betegsége (Anon., 2022b).

A kutatók három fokozatot különböztettek meg:

1. Marginális szelfizés: ebben az esetben az alany azt érzi, hogy legalább háromszor egy nap fotót kell készítenie magáról, de nem posztolja ki egyik közösségi oldalon sem.
2. Akut szelfizésről akkor beszélünk, amikor valaki legalább háromszor egy nap fotót készít magáról, és mindegyik önfotót ki is posztolja a közösségi oldalakon.
3. Krónikus szelfizésről beszélünk akkor, amikor valaki naponta több mint tíz önfotót készít, és azokat közzéteszi a közösségi hálózatokon. Ez sok esetben nagyon komoly mentális rendellenességet jelent.

A fenti sorokban leírtak arra mutatnak, hogy ez a mánia egyre súlyosabbá válhat, ezért érdemes odafigyelnünk magunkra, és úgy látni a világot, amilyen! Nem gond, ha néha készítünk egy szelfit, de ha ez mindennapos szokássá válik, az komoly problémára utalhat a szakértők szerint (Anon., 2022b).

Az extrém szelfi a betegség legveszélyesebb megnyilvánulása

Sok személy extrém szelfiket készít. A cél a követők sokkolása, egyfajta verseny veszélyes rekordok megdöntése céljából. Ennek a típusú szelfinek már vannak áldozatai. A szélsőséges önarckép félelmetes és egyszerre hihetetlenül lenyűgöző.

De veszélyes körülmények között készítve a szelfik halálosak is lehetnek. A *Journal of Family Medicine and Primary Care* által közzétett tanulmány szerint 2011 és 2017 között 259 ember halt meg extrém szelfik készítése alatt.

Ezeket a veszélyes szelfiket gyakran utazások alkalmával készítik, felhőkarcolókon, sziklákon és hidakon lépkednek, hogy emlékképet készítsenek. Vannak, akik rendszeresen készítenek fényképeket, amelyekről tudják, hogy nem biztonságosak; mások egy-két megkérdőjelezhető felvételt tettek közzé, talán azért, mert nem értették meg teljesen az ezzel járó kockázatokat. A listán szereplő sok fotóhoz hasonlóan példa az az Instagram-felvétel is a kínai Tiencsinből, amelyet Angela Nikolau készített, aki rendszeresen kockára teszi az életét egy hajmeresztő képért.³

A technika fejlődése és a szelfi

A továbbiakban megvizsgálom a technika fejlődése szerepét a szelfik készítésének elterjedésében. Az új média a köznapi élet részévé vált. Különösen igaz ez a Facebookra. Az elmúlt évtizedekben a technológia terén nagy változások történtek, amelyek befolyásolták a kép és a látvány kultúráját. Mindezek lehetővé tették számunkra, hogy bármikor önfotókat készítsünk, és a lehető leghamarabb közzé tegyünk a digitális médiában. Az elmúlt évtizedekben bekövetkezett változások megváltoztatták az egymáshoz való viszonyunkat is. Lehetőségünk nyílik kapcsolatot teremteni másokkal, és egy általunk megalkotott jó képet vetíteni magunkról a közösségi médiának köszönhetően. Szükségsszerűvé válik az új technika felelősségteljes használata.

A fejlődő technika arra sarkallja a digitális médiafelületek felhasználóit, hogy még komplexebb felhasználói profilt próbáljanak alkotni önmagukról. Az önmegjelenítés lehetővé tétele és elősegítése által az új média egyre több tudást hoz létre.

---

³ Angela Nikolau extrém szelfije (Poirot, 2021).

A világ népessége különböző rétegeinek szelfifüggősége

A legszembetűnőbb, hogy még komoly, jelentős társadalmi státusú emberek is készítenek szelfiket. Elnökök, a pápa, az angol királynő, híres színésznők és színészek, énekesek és énekesnők: abszolút mindenki látható a szelfik közösségi portálján.

A következőkben bemutatok néhány híressé vált szelfit.

A 2014. márciusi Los Angeles-i Oscar-gálán a műsorvezető és humorista Ellen DeGeneres közzétette a Twitter történetének legtöbbször megosztott szelfijét több mint 3,4 millió retweettel és 2,4 millió kedveléssel. Egészen a közelmúltig a szelfi volt a legtöbbet retweetelt bejegyzés is a platformon.⁴ Ez most a második! A hírességekkel teli fotón (balról): Jared Leto, Jennifer Lawrence, Channing Tatum, Meryl Streep, Ellen DeGeneres, Julia Roberts, Kevin Spacey, Bradley Cooper (aki fizikailag készítette a fényképet), Brad Pitt, Lupita Nyong'o, Angelina Jolie.

Egyes politikusoknak sikerül több egyidejű szelfihez pózolniuk. Lenyűgöző hármasszelfit készített Angela Merkel német kancellár, amikor egy berlini középiskolába látogatott.⁵

A világpolitika leghírhedtebb szelfijét Helle Thorning Schmidt volt dán miniszterelnök készítette 2013 decemberében a dél-afrikai Johannesburgban tartott Nelson Mandela-emlékünnepeken. A szelfiben Barack Obama volt amerikai elnök és David Cameron volt brit miniszterelnök is szerepel. A sok kritika miatt a fotó terjedt a közösségi médiában, és a világ szinte minden – online vagy offline – újsága beszélt róla.⁶

Joe Biden elnökjelölt első szelfije Obama barátjával készült 2014 áprilisában.⁷ „Találtam egy barátot, aki csatlakozik az első szelfimhez az Instagramon. Köszönöm, hogy követted, és maradj velünk” – írta akkor.

Ferenc pápa pózolt egy szelfit egy csoport fiatallal, akik a Vatikánba látogattak (2013).⁸ A pápa olyan sztárok nyomdokaiba lép, mint Rihanna, Madonna és Justin Bieber. A fényképet nem tette fel hivatalos Twitter-oldalára. A szelfi megszilárdítja a katolikus egyház új képét.

2014. június 25: nem mindennap volt lehetőséged látni Anglia királynőjét, így, ha megtörtént, nagy volt a nyomás, hogy emlékezetessé tedd. Egy 14 éves fiúnak az írországi Belfastban sikerült szelfit készíteni a nagyon gyanútlan II. Erzsébet királynővel.⁹ Anglia királynője nyugtalanítónak és furcsának találta a szelfiket. Úgy vélte, hogy a szelfik elvesznek az emberi érintkezés értékéből, és a rossz modor példái. Alapvetően azt mondta, hogy hiányzik neki a szemkontaktus. A királynőtől nem voltak

⁴ A Twitter történetének legtöbbször megosztott szelfije (Sandre, 2017).

⁵ Szelfi Angela Merkel német kancellár társaságában (Walker, 2014).

⁶ Helle Thorning Schmidt, Barack Obama és David Cameron szelfije (Sandre, 2017).

⁷ Joe Biden szelfije Obamával (Anon., 2014a).

⁸ Ferenc pápa szelfit készített a Vatikánban (Arnott, 2013).

⁹ Szelfi II. Erzsébet királynővel (Anon., 2014b).

Jakab Tibor

idegenek a mobiltelefonok, 2001-től volt neki, bár soha nem látták nyilvánosan használni.

Végezetül egy személyes szelfimet mutatnám be. A képen ő királyi felsége Edward kenti herceg és George, St. Andrews grófja társaságában jelenek meg. Megosztottam közösségi portálokon, ahol nagyon magas számú jóváhagyást és hozzászólást vont maga után. Eredményként több személy megkeresett, hogy segítsék közelebb jutni a királyi méltóságokhoz. Ez bizonyíték a szelfi és az új média erejére napjainkban.

Ő királyi felsége Edward herceggel és George-dzsál, St. Andrews grófjával.
Fotó: Jakab Tibor (2012).

KÖNYVÉSZET

- ANON.a, é.n. *Önportrék és személyiség: egy tanulmány szerint a szelfik azt mondják, ami vagy* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.05.02.] Elérhető: <https://hu.warbletoncouncil.org/selfies-personalidad-1375#menu-1>
- ANON.b, é.n. *Selfie-függőségi betegség. Önportrék – rossz szokás vagy betegség?* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.05.02.] Elérhető: <https://hu.drunkentengu.com/bolezn-selfi-zavisimost-selfi-durnaya-privyichka-ili-zabolevanie-88d00e>
- ANON., 2012. *Fotó-történet. Híres fényképek és ami mögöttük van. Az első önarckép* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.02.] Elérhető: <http://fototortenet.blogspot.com/2012/06/az-elso-onarckep.html>
- ANON., 2013. *Robert Cornelius' Self-Portrait: The First Ever "Selfie" (1839)* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.02.] Elérhető: <https://publicdomainreview.org/collection/robert-cornelius-self-portrait-the-first-ever-selfie-1839>
- ANON., 2014a. *Selfie with Obama as Biden Joins Instagram* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.03.02.] Elérhető: <https://news.sky.com/story/selfie-with-obama-as-biden-joins-instagram-10409271>
- ANON., 2014b. *Boy, 14, Aims for Selfie With the Queen* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.12.] Elérhető: <https://abcnews.go.com/Entertainment/boy-14-aims-selfie-queen/story?id=24297278>
- ANON., 2022a. *A szelfi jelentése (mi ez, fogalma és meghatározása)* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.08.02.] Elérhető: <https://hu.ninanelsonbooks.com/significado-de-selfie>
- ANON., 2022b. *A túl sok szelfi mentális gond is lehet, a pszichológusok szerint!* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.02.] Elérhető: <https://ketkes.com/a-tul-sok-szelfi-mentalis-gond-is-lehet-a-pszichologusok-szerint/>
- ARNOTT, David, 2013. *Pope Francis poses for a 'selfie' at the Vatican* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.02.] Elérhető: <https://www.nbcnews.com/news/photo/pope-francis-poses-selfie-vatican-flna8c11028895>
- CAPUTO, Robert, 2003. *Portré és riport*. Budapest: Geographia Kiadó.
- GARBER, Megan, 2013. *The Atlantic, 1913: Duchess Anastasia Takes a Selfie* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.04.02.] Elérhető: <https://www.theatlantic.com/technology/archive/2013/11/1913-duchess-anastasia-takes-a-selfie/281853/>
- GOFFMAN, Erving, 1981. *A hétköznapi élet szociálpszichológiája*. Ford. Habermann M. Gusztáv, Budapest: Gondolat Könyvkiadó.
- GOFFMAN, Erving, 1999. *Az én bemutatása a mindennapi életben*. Ford. Berényi Gábor, Budapest: Pólya Kiadó.
- GOMBRICH, Ernst H., 1945. *Portrait Painting and Portrait Photography*. In: Paul Wengraf (szerk.): *Apropos. A series of Art Books, No.3*. London: Lund Humphries.
- KISS László, 2006. *Portréfotók* [online]. [Letöltés időpontja: 2020.01.29.] Elérhető: http://fotozz.hu/cikket_megmutat?cikk_ID=24

- POIROT, Lissa, 2021. *Most Dangerous Selfies Ever Taken* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.05.02.]. Elérhető: <https://www.farandwide.com/s/dangerous-selfies-6dac0a84fa80490c>
- SANDRE, Andreas, 2017. *The most famous selfies of all time* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.05.01.] Elérhető: <https://hackernoon.com/the-most-famous-selfies-of-all-time-2480023beb5c>
- SONTAG, Susan, 1981. *A fényképezésről*. Tanulmány. Ford. Nemes Anna, Budapest: Európa Könyvkiadó.
- WALKER, Hunter, 2014. *The 13 Types Of Political Selfies* [online]. [Letöltés időpontja: 2022.05.02.]. Elérhető: <https://www.businessinsider.com/13-types-of-political-selfies-2014-4#the-triple-selfie-3>.